

Dorin Bujdei

Luna

Dorin Bujdei

Luna

Editura Doxologia
2014

Luna

Afost odată un cățeluș. De fapt, cățelușul era cățelușă. Pe cățelușă o chema... Pe cățelușă nu o chema nici într-un fel pentru că nu avea nume. „Cum se poate una ca asta?”, vă întrebați voi. „Să existe un cățel care este cățelușă, iar această cățelușă să nu aibă niciun nume? N-am mai auzit de cineva care să nu aibă nume”, veți continua voi.

Ei bine, vă spun eu cum se poate ca această cățelușă să nu aibă nume. Cățelușă noastră era singură.

Iar dacă ești singur, cine să-ți pună nume?

Voi aveți un nume pentru că aveți părinți, iar părinții voștri v-au pus un nume. Dar cum cățelușă noastră era singură de când se știa, cine să-i pună și ei un nume?

Se întrebese ea de câteva ori de ce e singură, de ce nu are și ea o mamă. Știa că, de câte ori își pusese această întrebare, se întristase. Și nu-i plăcea deloc să fie tristă. Așa că renunțase să-și mai pună întrebări.

Ei, și cățelușă noastră cutreiera în lung și-n lat toate mائدanele, cât era ziua de lungă, până găsea ceva de mâncare: ba un os, ba un colț de pâine...

Nu era mofturoasă. Mânca tot ce găsea. Știa că atunci când nu-i este foame și lumea din jur este mai frumoasă.

Într-o zi, pe când umbla pe străzi uitându-se după ceva de mâncare, a văzut în față un băiețel care, după ce a băgat

mâna în ghiozdan, a aruncat ceva într-o tufă. Curioasă să vadă ce a aruncat copilul, s-a dus într-acolo. Și ce să vezi? În tufă zăcea pachetul cu mâncare pe care, cu siguranță, mama băiețelului i-l pusese în ghiozdan. S-a uitat în urma copilului și a lătrat, muștrător, de două ori. Nu era prima oară când găsea pachetele cu mâncare aruncate de către copii și, cu toate că-i era foame, nu privea cu ochi buni aruncatul mâncării.

„De ce nu am eu o mamă care să-mi pună un pachetel cu mâncare? Mama își face griji pentru mine să nu-mi fie foame, iar eu, drept mulțumire, arunc pachetelul. Urât gest a făcut acest copil”, a mai spus și a început să mănânce.

Când a terminat, își simțea burtica plină.

„Ce frumoasă e viața când ești sătulă! Acum ar trebui să caut un loc umbros unde să trag un pui de somn.”

Zărind o gaură în gard, și-a spus că trebuie să găsească în acea grădină un loc numai bun pentru odihnă. S-a strecurat ușor, privind cu atenție în stânga și-n dreapta, să vadă dacă nu e cumva vreun câine fioros care să o ciufulească.

În loc de câini feroși, a văzut în grădină un curcan mare de tot, plin de la cioc până la gât de mărgele albastre și roșii.

– Bună ziua, domnule curcan! I-a salutat politicoasă.

– Bună ziua! i-a răspuns curcanul, privind-o cu atenție.

Cățelușa și-a spus că n-ar strica să-i facă un compliment, în felul acesta sigur va fi lăsată să se odihnească.

– Dar ce mărgele frumoase aveți, domnule curcan! – i-a spus. Și albastre și roșii...

N-a apucat să termine ce avea de spus. Dintr-o dată a văzut cum curcanul se înfoaie și, strigând „glu, glu!”, pornește spre ea ca un taur fioros.

Speriată, nu a mai stat să afle ce anume l-a supărat atât de tare pe curcan, ci a luat-o la goană spre gaura din gard, a ieșit în stradă și a tot fugit, fără a se mai uita în spate. Ajungând la balta unde o rață își scosese bobocii la lecții de înot, s-a prăbușit în iarba moale, încercând să-și recapete respirația.

— Dar ce ai pățit? Ce te-a speriat de găfâi așa? întrebă curioasă rața.

– Nimic?

– Nimic.

– Deci nu mă mușcați?

– Ce idee mai e și asta? Cum să te mușc? Hai, vino aici, nu-ți fac nici un rău.

Auzind acestea, cățelușa și-a mai venit în fire și s-a apropiat de dulău.

– După cum te văd, n-ai mâncat nimic astăzi – a spus dulăul. Hai să împărțim osul ăsta.

– Da, e adevărat, n-am mâncat nimic din cauza gândurilor mele.

– Dar cât de importante pot fi gândurile astea din cauza cărora ai uitat de mâncare?

– Trebuie să ajung pe Lună.

Dulăul a privit-o lung. Nu a râs de ea, așa cum v-ați fi așteptat. Văzând asta, cățelușa a început să-i povestească...

Când a terminat, l-a auzit pe dulău spunându-i:

Când găscă și rața au trecut prin dreptul lui, și-a scos râtul din pământ, a spus „bună dimineața” și l-a băgat înapoi, fără a mai aștepta vreun răspuns din partea păsărilor. Dar ca să vezi. În acel moment a simțit că a dat peste ceva în pământ. Curios, a împins botul înainte până a simțit „acel ceva” în jurul râtului și a ridicat capul.

– Groh! Ia te uită – a spus el cu voce tare – ce mărgelile roșii am găsit.

În acea clipă, rața a întors capul către el, a privit mărgelile și, dintr-odată, parcă și-a pierdut mințile.

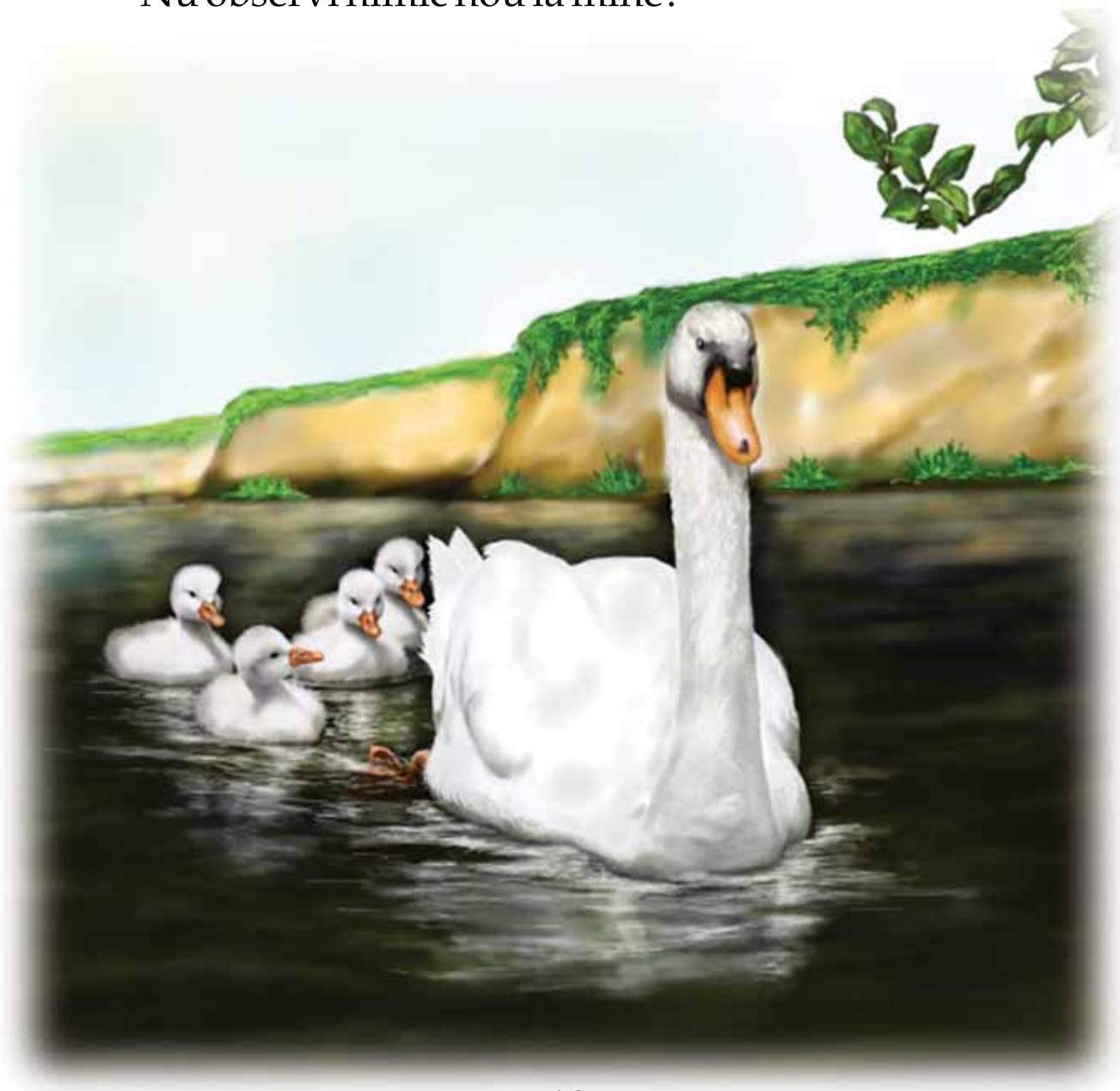
Îi era cald, ar fi vrut să intre în apă pentru a se răcori, dar aștepta să vadă ce va spune lebăda când îi va vedea frumusețea de mărgelile care îi atârnau în jurul gâtului.

Lebăda însă a privit-o o clipă, a dat din cap a salut și și-a reluat activitatea, atentă la mișcările puișorilor. Când vedea că unul dintre ei greșește mișcările, îl corecta cu blândețe.

Rața stătea ca pe ace, văzând că lebăda nu-i dă nici un pic de atenție.

La un moment dat, nu a mai răbdat și a spus cu glas tare:

– Nu observi nimic nou la mine?

Văzând că nu este nici un pericol din partea celor doi câini, puiul de vulpe și-a mai revenit din tremurat și le-a spus:

– Mama mea... m-am pierdut de mama mea, o tot strig și degeaba. Ea nu apare.

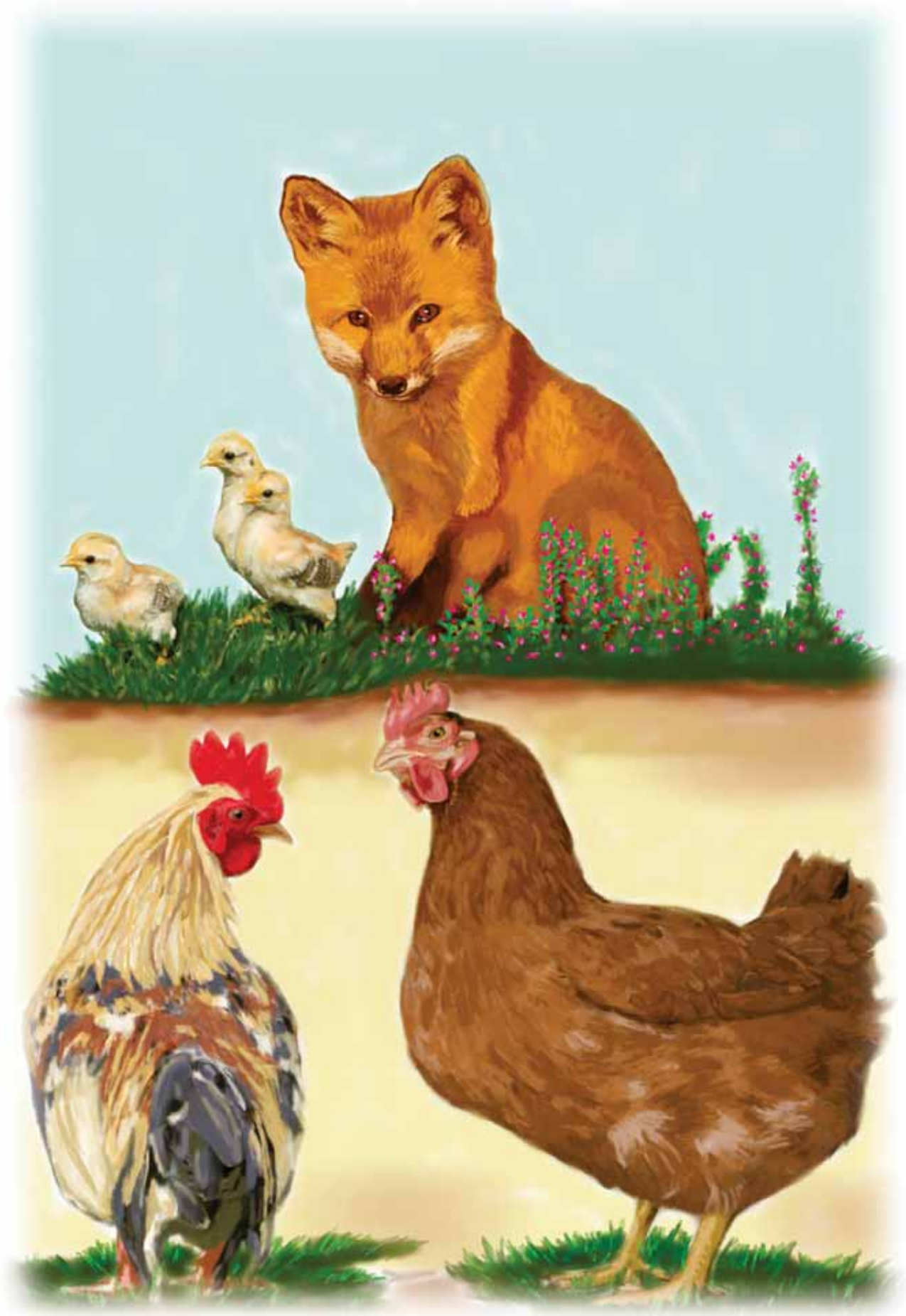
– Și de cât timp te-ai pierdut?

– Păăii... să mă gândesc... De o zi, apoi o noapte, apoi iar o zi și o noapte și ziua asta...

– Da, înțeleg, ești prea mic și nu știi să numeri, dar îmi dau seama de când ești singur. În tot timpul asta, ai mâncat ceva?

– Nu am mâncat nimic de când m-am pierdut de mama și mi-e tare foame.

– Asta nu e bine deloc. Trebuie să mănânci neapărat ceva. Luna, trebuie să-l luăm cu noi, nu avem încotro. Trebuie să-l hrănim, altfel nu-l văd bine.

- Să nu spui că vulpița?
- Ai ghicit. Fugea vulpița după șoricel de parcă s-ar fi născut pisică.
- Au început să râdă cu poftă.
- Tare mi-e dragă vulpița asta, a recunoscut și pisica.
- E tare nostimă.

Cuprins

Luna	5
Luna și puiul de rândunică	26
Luna și rața îngâmfată	42
Luna și mînzul	58
Luna și raza soarelui	74
Luna și puiul de vulpe	92